

най-добръ въ Цариградъ, албански въ Елбасанъ, български въ областта Тиквешъ на срѣдния Вардаръ, а гръцки въ Янина. Прѣданието е познато у турцитѣ дори като поговорка:

Истанболунъ тюркчеси,

استانبول تركچеси

Елбасанъ арнауѣчеси,

ایلبسانك آرنائودچеси

Тиквешънъ булгарѣчеси,

تيكوشك بلغارجچеси

Явнянънъ румѣчеси.

يانيه نك رومچеси

За старостта на това прѣдание знаемъ и отъ една бѣлѣжка у нѣмския ученъ пжтешественикъ изъ Македония, Гризебахъ, който го чулъ още прѣзъ 1839 г. „Азъ чухъ да увѣрять, казва той, че най-добръ албански се говори въ Елбасанъ, а български най-чисто се приказва въ македонската околия Тиквешъ, която лежи на пжтя отъ Скопје за Солунъ“ (So hörte ich die Versicherung, dass man das beste Albanisch in Elbassán rede, das reinste Bulgarisch aber in dem macedonischen Bezirke Ticavech, den die Strasse von Uesküb nach Salonichi durchschneidet. — A. Grisebach, Reise durch Rumelien und nach Brussa im Jahre 1839, II, p. 66).

1840 г.

№ 126.

Търлисъ (Неврокопско).

Иванъ Симеоновъ отъ с. Търлисъ (Неврокопско, източна Македония) печата прѣзъ 1840 г. въ Пеша на гръцки езикъ единъ поучителенъ сборникъ, подъ заглавие „Многоцвѣтна градина“: Ἰωάννου Συμεωνίδου, Κηπος πολυχρῆς. Ἐν Πέστη 1840. Авторътъ въ прѣдговора благодари на гърцитѣ, задѣто научилъ гръцки езикъ и съ това сполучилъ да вкуси отъ плодовѣтъ на музитѣ, особено пѣкъ при липса на българска книга. Едва въ негово врѣме се чуло, че има и българска граматика. Иначе той издава явно българския си родъ: „Защото моя народъ, казва той, именно българското племе“ (Διότι τὸ ἔθνος μου, λέγω τὸ γένος τῶν Βουλγάρων...) По-късно той се чува като учителъ въ Търново, отдѣто се вѣства като спомощникъ на Хрулево издание на Софрониеото отъ 1856 г.: „Г. уч(итель) Иванъ Симеоновъ Македонецъ отъ село Тарлазѣ, що е билъ най-първый учитель елинскій въ големо Търново.“